

แปลจากหนังสือ

ต้นส้มแสนรัก

ขอให้ดวงอาทิตย์ส่องแสงอีกครั้ง

Vamos Aquecer o Sol

ภาคต่อของ "ต้นส้มแสนรัก"
แต่ทุกการเติบโตที่ไม่ลืมหัวใจและจินตนาการ

โจเซ่ เมอโร เดอ วาสคอนเซลอส เขียน
ประโลม บุญรัตน์ แปล วิรัช ศิริวัฒนาหาวิน บรรณาธิการ

แปลโดยสำนักพิมพ์

ต้นส้มแสนรัก เอาไว้ให้ดวงอาทิตย์ส่องแสงอีกครั้ง

Vamos Aquecer o Sol

โจเซ่ เมอโร เดอ วาสคอนเซอลอส
เขียน

ประโลม บุญรัศมี
แปล

ก ร อ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“หนังสือต่าง ๆ ที่ผมอ่านช่วยพัฒนารสนิยมการอ่านของผมมาก
คุณกัศกูดีณียังคงให้พ่อยืมหนังสือเหมือนเดิม แต่เหมือนคนปลงตก
พอปล่อยให้ผมเลือกหนังสือได้ตามอำเภอใจ ด้วยเหตุนี้ผมจึงใกล้ชิด
สนิทสนมกับบอสรุ้ยนำอัศจรรย์ชื่อดอสโตเยฟสกี”

-โจเซ่ เมอโร เดอ วาสคอนเซอลอส

หนังสือคุณภาพ
โดยอรินกรัฎฐ์

คำแนะนำนักพิมพ์

ต้นส้มแสนรัก ขอให้ดวงอาทิตย์ส่องแสงอีกครั้ง
สานต่อเรื่องราวของเซเซในอายุสิบขวบ เวลาผ่านไปห้าปีแล้ว
หลังเหตุการณ์แสนเศร้าใน ต้นส้มแสนรัก บาดแผลในอดีต
ยังตราตรึง ปัจจุบันก็ปรากฏเรื่องร่มร่ำ และชีวิตก็ต้องเริ่ม
ขบคิดถึงอนาคต

เซเซยังคงเป็นเซเซ เพียงแต่ผู้อ่านจะเห็นว่า
ประสบการณ์และบาดแผลในอดีตก่อร่างสร้างตัวตนเขา
ในปัจจุบันให้เป็นเช่นไร เซเซยังมองหาตัวแทนของพ่อ
(Father Figure) เพื่ออุดช่องว่างของโปรตุเก้ที่รัก เขายังคง
ต้องการเพื่อนคู่ใจที่หาไม่ได้ในโลกความจริง โลกที่วัยเด็ก
ของเขาไม่เคยมีเพื่อนคู่คิดใดที่สนิทเท่าต้นส้มแสนรัก

ผลงานชิ้นนี้ประสบความสำเร็จในการนำเสนอความรู้สึก
ของเด็กคนหนึ่งที่ต้องเติบโตกับบาดแผลซึ่งกัดกินหัวใจของเขา
ตลอดเวลา ผู้เขียนทำให้นักอ่านประจักษ์ว่า ปมในอดีตที่เกิด
เพียงชั่วครู่กับใครคนหนึ่ง จะก้องกังวานอยู่ในหัวใจเขาชั่วชีวิต
และอดีตที่เราไม่อยากจดจำจะไม่มีวันหายไปจากตัวตนของเรา

แต่ผู้เขียนยังไม่จบเพียงเท่านี้ เขายังพาผู้อ่านไปสำรวจ
ว่า เด็กคนหนึ่งรับมือกับบาดแผลในอดีต อยู่กับปัจจุบัน
และมองไปยังอนาคตได้อย่างไร นี่เป็นเรื่องราวที่นักอ่านทุกคน
ต้องเคยประสบด้วยตัวเอง - ไม่ว่าจะรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็ตาม -
เพราะผลงานเล่มนี้คือเรื่องราวของมนุษย์ทุกคน

คำแนะนำผู้แปล

ขอขอบคุณแพรวสำนักพิมพ์เป็นอย่างสูงที่ทำให้เกียรติติดต่อทบทวนและไว้วางใจให้ดิฉันเป็นผู้แปล *ต้นส้มแสนรัก* ขอให้ดวงอาทิตย์ส่องแสงอีกครั้ง ประพันธ์โดย โจเซ่ เมโร เดอ วาสคอนเซลอส และให้มีส่วนร่วมในการเผยแพร่วรรณกรรมของประเทศบราซิล ซึ่งเป็นอีกประเทศหนึ่งที่ใช้ภาษาโปรตุเกสเป็นภาษาราชการ

สำหรับดิฉัน การได้แปลวรรณกรรมเยาวชนเรื่องนี้เป็นการได้ทำความฝันในชีวิตให้เป็นจริง *ต้นส้มแสนรัก* เล่มหนึ่ง เป็นหนังสือที่ดิฉันเชื่อว่าคนหลายคนทุกเพศทุกวัยได้ค้นพบและอ่านซ้ำหลายรอบ ดิฉันก็เป็นหนึ่งในนั้นด้วย จำได้ว่าเมื่อเรียนภาษาโปรตุเกสจนมีความรู้พอที่จะอ่านนวนิยายเรื่องยาวได้ ดิฉันก็เริ่มหาซื้อต้นฉบับภาษาโปรตุเกสมาอ่าน อ่านเสร็จก็กลับมาอ่านสำนวนแปลภาษาไทยอีกรอบเมื่อเข้าสู่วงการการแปลวรรณกรรมโปรตุเกสและบราซิล ดิฉันจึงอดไม่ได้ที่จะมีความฝัน ว่าหากในอนาคตมีสำนักพิมพ์ใดมีโครงการแปล *ต้นส้มแสนรัก* ทั้งสองเล่มจากภาษาต้นฉบับ ดิฉันอยากจะได้รับโอกาสให้เป็นผู้แปล ไม่เรื่องใดก็เรื่องหนึ่ง เมื่อสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกกลับมาเป็นอาจารย์รับผิดชอบรายวิชาการแปลภาษาโปรตุเกสเป็นภาษาไทยเบื้องต้น ดิฉันใช้ *ต้นส้มแสนรัก* สำนวนแปลของคุณมัทนี เกษกมล เป็นกรณีศึกษา นอกเหนือจากผลงานนักเขียนโปรตุเกสและนักเขียนบราซิลท่านอื่นๆที่ดิฉันเคยแปล

ต้นส้มแสนรัก ขอให้ดวงอาทิตย์ส่องแสงอีกครั้ง
ที่ดิฉันได้มีโอกาสแปลในครั้งนี้ ชื่อเรื่องเป็นภาษาโปรตุเกส
คือ *Vamos Aquecer o Sol* แปลตามตัวได้ว่า “ทำให้
ดวงอาทิตย์อุ่นกันเถอะ” จำได้ว่าเคยอ่าน แต่เป็นส่วนหนึ่งของ
ผู้แปลท่านไหนดิฉันจำไม่ได้แน่ชัด เป็นการอ่านเพียงแค
ครั้งเดียวเมื่อนานมาแล้ว และจำได้คล้ายคลึงคลาว่า
อ่านไม่จบ ที่ผ่านมามีดิฉันตั้งใจมาตลอดว่าจะอ่านให้จบ แต่
ก็ยังไม่มีโอกาส รวมทั้งยังไม่ได้หาซื้อสำนวนต้นฉบับมาอ่าน
หรือสะสมเหมือน ต้นส้มแสนรักเล่มหนึ่ง การพบเจอของ
ดิฉันกับ ต้นส้มแสนรัก ขอให้ดวงอาทิตย์ส่องแสงอีกครั้ง
ต้นฉบับภาษาโปรตุเกส จึงเกิดขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อต้องอ่าน
เพื่อตอบตัวเองอย่างซื่อสัตย์ว่าเรื่องราวสนุกพอจะรับแปลไหม
หากสนุก การใช้ภาษาของผู้เขียนยากเกินไปกำลังของตัวเอง
และต้องศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมมากน้อยเพียงใด จะรบกวนการะ
งานหลักหรือไม่อย่างไร คำตอบที่ได้คือสนุก ประโยคแรก
ที่แวบเข้ามาในหัวเมื่ออ่านจบคือ “เด็กอะไรชนเป็นบ้า” แล้ว
หลังจากนั้นก็ย้อนคิดถึงวีรกรรมความซุกซนของเซเซวัยเด็ก
ใน ต้นส้มแสนรักเล่มหนึ่ง จนต้องรีบกลับไปอ่าน ต้นส้มแสนรัก
เล่มหนึ่ง อีกรอบ

ใน ต้นส้มแสนรัก ขอให้ดวงอาทิตย์ส่องแสงอีกครั้ง
โจเซ เมอร์ เดอ วาสคอนเซลอส เล่าเรื่องราวชีวิตช่วงวัยรุ่น
ของเซเซได้น่าสนใจและน่าติดตามไม่แพ้วัยเด็ก ในวัยเด็ก
ตัวละครเอกตัวนี้แม้จะได้รับการเลี้ยงดูและเติบโตมาในสภาพ
แวดล้อมอึดอัดขาดแคลนแทบทุกด้าน ก็ยังมีความสามารถ
ใน “การเล่น” ได้มากอย่างที่ผู้ที่เคยอ่านรู้กันอยู่แล้ว ในวัยรุ่น
เขาได้มีโอกาสไปอยู่ในสภาพแวดล้อมทางกายภาพและ
ทางอารมณ์ที่ตรงข้ามและมีประสบการณ์หลากหลายมากขึ้น

ทั้งสองเป็นปัจจัยที่ “เอื้อ” ต่อพัฒนาการของเขาทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา จึงเป็นธรรมชาติที่เราจะเห็นความรุ่มรวยของโลกภายในของตัวละครสะท้อนผ่านการเล่นที่หลากหลายทั้งด้านรูปแบบและด้านพัฒนาการ “การเล่น” ของเซเซในวัยแรกเริ่มเป็นกิจกรรมทางความคิด เขายังเป็นเด็กช่างจินตนาการ ทั้งยังชอบดูภาพยนตร์และอ่านวรรณกรรมอีกด้วย ประสบการณ์ทางสุนทริยภาพเหล่านี้ทำให้โลกภายในของเขายิ่ง “รุ่มรวย” ขึ้นไปอีก เป็นรูปแบบการเล่นที่เขาเฝหาและต้องการเพื่อหลีกหนีหลบเร้นออกจากโลกแห่งความเป็นจริงในชีวิตประจำวันชั่วขณะ ทำให้แบกรับโลกแห่งความเป็นจริงและความสูญเสียในอดีตได้ เราจะเห็นว่าในผลงานชิ้นนี้ ผู้ประพันธ์สร้างตัวละครที่เซเซอนุญาตให้เข้าไปในพื้นที่อันเป็นที่ซ่อนทับกันของจินตนาการกับโลกแห่งความเป็นจริง บุคคลที่แม่ไม่ได้เกี่ยวข้องกันโดยสายเลือด แต่เป็นคนที่เซเซ “ไวใจ” ตัวละครเหล่านั้นมองเห็นโลกภายในของเซเซ หล่อเลี้ยง และยังร่วม “เล่น” ไปกับเขา ก่อเกิดเป็น “สภาพแวดล้อมทางด้านอารมณ์จิตใจ” ที่ “เอื้อ” ต่อการเจริญเติบโตของเขา และยังคงอยู่ๆ เยี่ยวยาเขาจากความเจ็บปวดจากการสูญเสียอย่างฉับพลันทันด่วนในอดีต ค่อยๆ พาเซเซออกจากโลกที่เขาคิดว่าเป็นและอยากให้เป็น ไปยังโลกอย่าง ที่โลกเป็นในที่สุด

สำหรับการแปลในครั้งนี้ ดิฉันขอขอบคุณสำนักงานราชบัณฑิตยสภาสำหรับประสบการณ์การทำงานในฐานะผู้เชี่ยวชาญเฉพาะคราวประชุมคณะกรรมการการจัดทำหลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ (ภาษาโปรตุเกส) แม้ว่าหลักเกณฑ์จะยังไม่แล้วเสร็จ แต่การร่วมประชุมกับคณะกรรมการฯ ตั้งแต่ต้นมาจนถึงตอนนี้มีประโยชน์อย่างมาก

ต่อการทำงานแปล ทำให้ดิฉันเห็นแนวทางการทับศัพท์ภาษาโปรตุเกสที่ใช้กันที่ประเทศบราซิล ซึ่งประยุกต์ใช้ในการทับศัพท์ชื่อบุคคลและสถานที่จำนวนมากที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้ อาจารย์ภาควิชาภาษาตะวันตก คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ช่วยไขข้อข้องใจด้านภาษาและการทับศัพท์ชื่อสถานที่และบุคคล ได้แก่ อาจารย์ ดร.อังเดร์ซง ลอปีส อาจารย์พิเศษชาวบราซิล อาจารย์กันตภณ อินทมาตย์ สาขาวิชาภาษาฝรั่งเศส อาจารย์ ดร.อังสนา เรืองดำ สาขาวิชาภาษารัสเซีย และสุดท้ายที่จะลืมเสียไม่ได้ คือ อาจารย์วิรัช ศิริวัฒนะนาวิน อาจารย์ประจำภาควิชาการล่ามและการแปลภาษาไทย มหาวิทยาลัยฮันุกูภาษาและกิจการต่างประเทศ สาธารณรัฐเกาหลี อาจารย์วิรัชเป็นบรรณาธิการต้นฉบับที่ทำงานร่วมกันมาตลอดตั้งแต่ดิฉันเริ่มเก็บเกี่ยวประสบการณ์การทำงานแปลมาตั้งแต่ปี 2000 เราสองคนชื่นชอบและมีความฝันร่วมกันที่จะแปลและเผยแพร่ผลงานวรรณกรรมบราซิลให้เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย ทั้งนี้เพื่อเพิ่มทางเลือกให้กับนักเรียน นักศึกษาประชาชนที่สนใจภาษาและวัฒนธรรมของประเทศที่ใช้ภาษาโปรตุเกสเป็นภาษาราชการ

สุดท้ายนี้ดิฉันขอขอบคุณสำนักพิมพ์แพรวเยาวชนและแพรวสำนักพิมพ์ที่น่า *ต้นล้มแสนรัก* และ *ต้นล้มแสนรัก* ขอให้ดวงอาทิตย์ส่องแสงอีกครั้ง มาจัดพิมพ์ และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับการตอบรับอย่างล้นหลามจากนักอ่านชาวไทยอย่างทั่วถึง วรรณกรรมทั้งสองเรื่องได้รับมาแล้วในบราซิลและในหลายประเทศทั่วโลก

ประโลม บุญศรี

*"CE NE SONT PAS SEULEMENT
LES LIENS DU SANG QUI FORMENT
LA PARENTÉ, MAIS CEUX DU COEUR
ET DE L'INTELLIGENCE."*

มงแต็สกีเยอ

*"มิใช่เพียงความสัมพันธ์ทางสายเลือดเท่านั้น
ที่ก่อตัวเป็นเครือญาติ
แต่รวมถึงหัวใจและวิธีคิดด้วย"*

สารบัญ

ภาคหนึ่ง

โมริสและผม

การกลายร่าง 2

ปอล ลุย ฟายอลล์ 14

โมริส 26

เสียงแม่ไก่หัวเราะ 41

ความฝัน 59

ทำให้ดวงอาทิตย์อ่อนกันเถอะ 78

ลาก่อนโจเวซีญ 93

ภาคสอง

เวลาของอสูรร้าย

การตัดสินใจที่ล่าช้า 110

ความเจ็บปวดจากความอยู่ติธรรม 127

หัวใจของเด็กสืมแต่ไม่ให้อภัย 142

ฉลามหนูและสงครามบิสกิตที่ลึ้มเหลว 158

ทาร์ซานเจ้าป่า 189

ภาคสาม

คางคกผู้รู้ของผม

บ้านใหม่ โรงรถ และโดนาเซแวร์บา 220

สวนปามานูเอลมาซาดู 243

หัวใจของผมชื่ออาเดา 266

ความรัก 281

ปริญญ์ผู้รักในพระเจ้า 294

ดวงดาว เรือเดินสมุทร และความโหยหา 306

การลาจาก 316

การเดินทาง 330

บทส่งท้าย

คางคกผู้รู้ของผม 344

ภาคนี้

โมริสและผม

บทที่ ๑

การกลาขร้าง

จู่ๆ ความดำมืดก็หายไป จากดวงตาของผมเสียเฉยๆ
หัวใจของเด็กอายุสิบเอ็ดขวบอย่างผมเต้นแรงอยู่ในอกด้วย
ความหวาดกลัว ผมอกสั่นขวัญแขวน รู้สึกสะพรึงกลัวขึ้นมา
พระเยซูช่วยลูกด้วย!

แสงฉายขึ้น จ้าขึ้น แสงยิ่งจ้าผมก็ยิ่งกลัว ความกลัว
เพิ่มมากขึ้นถึงขนาดที่ว่า หากผมอยากจะร้องก็คงร้องไม่ออก
ทุกคนกำลังหลับใหลกันอยู่อย่างสงบ ห้องนอนทุกห้อง
ปิดสนิทและสุดท้ายใจเอาความเจ็บเข้าไป

ผมนั่งลงบนเตียง เอาหลังพิงฝาผนัง ดวงตาเลิ่กลั่ก
แทบจะหลุดออกจากเบ้าตา

ผมอยากจะสวดมนต์วิงวอนต่อนักบุญผู้ปกป้องรักษา
ประจำตัวของผมทุกองค์ ทว่าแม้แต่ชื่อของแม่พระเมืองลัวร์
ก็ยังไม่เปล่งออกมาไม่ได้ คงจะเป็นปีศาจ ปีศาจที่ตามหลอก
ตามหลอนผมอย่างสุดฤทธิ์ แต่ถ้าเป็นมัน แสงสว่างก็ไม่น่า
จะเป็นสีเดียวกับสีของหลอดไฟ ควรจะเป็นสีเพลิงหรือไม่ก็

สี่เลือดสี และจะต้องมีกลิ่นกำมะถันด้วยอย่างแน่นอน ผม
จะร้องขอความช่วยเหลือจากบราเทอร์เฟลชีชยานูหรือฟายอลล์
ผู้เป็นที่รักของผมก็ทำไม่ได้ เพลานี้ฟายอลล์คงนอนหลับเกือบ
จะครบสามตื่นและกำลังร้ายเสียงกรนออกมาเป็นความการุณย์
และความสงบสุขอยู่ที่กุแลจีอูมาริสตานั่นแล้ว

เสียงหนึ่งดังขึ้นอย่างเสนาะหูและนอบน้อม

“อย่าตกใจไปเลยหนุ่มน้อย ฉันมาช่วยเธอ”

ตอนนี้ใจของผมเต้นโครม ๆ กระแทกฝาผนังห้องแล้ว
จากนั้นเสียงเล็กแหลมซี้ซาลาดเหมือนเสียงลูกไก่ตัวผู้หัดขัน
ก็เปล่งออกมา

“แกเป็นใคร วิญญาณจากโลกอื่นหรือเปล่า”

“เปล่า เหลวไหลน่า”

แล้วเสียงหัวเราะฟังดูใจดีก็ดังลั่นห้องนอน

“ฉันจะทำให้สว่างกว่านี้ แต่ไม่ต้องกลัวนะ ไม่มี
อันตรายอะไร”

ผมตอบตกลงไปทั้งที่ยังงง ๆ แล้วหลับตาปี

“สหาย ทำอย่างนั้นไม่ได้นะ ลืมตาสี”

ผมลืมตาสีข้างหนึ่ง แล้วค่อย ๆ เปิดอีกข้าง ห้องนอน
มีสีขาวสว่างละมุนละไมเสียจนผมคิดว่าตัวเองตายไปอยู่
บนสวรรค์แล้ว แต่เป็นไปไม่ได้หรอก ทุกคนที่บ้านชอบพูดว่า
สวรรค์ไม่ได้มีไว้สำหรับคนเจ้าเล่ห์อย่างผม คนอย่างผมจะ
ต้องตกกระหะทองแดงกลายเป็นเปรตในนรกเท่านั้น

“มองมาที่ฉันสิ ถึงฉันจะมีรูปร่างอัปลักษณ์ แต่
ในดวงตาของฉันมีความน่าไว้วางใจและความเมตตา”

“แกอยู่ไหน”

“ตรงนี้ ใกล้ๆ กับเตียงนี่ไง”

ผมค่อยๆ เขยิบไปใกล้ขอบเตียง แล้วรวบรวมความกล้า เพื่อบอกดู สิ่งที่เราเห็นทำเอาผมตกใจ ผมรู้สึกสยดสยองของเสียงจน ความเย็นยะเยือกแผ่ซ่านไปยังจิตวิญญาณราวกับการรูดซิป ผมถอยกลับไปที่เดิมด้วยเนื้อตัวสั่น

“ไม่เอาล่ะ หนูน้อย ฉันรู้ตัวว่าฉันอัปลักษณ์ แต่ถ้า นายกลัวฉันขนาดนั้น ฉันจะไปจากที่นี่โดยไม่ช่วยนายนะ”

น้ำเสียงของมันเปลี่ยนเป็นอ่อนหวาน จนผมตัดสินใจ สะกดกลืนความกลัว แต่ผมยังต้องลากตัวเองไปยังฝั่งที่มันอยู่ อย่างเชื่องช้าพอสมควร

“ทำไมถึงได้กลัวขนาดนั้น”

“ก็แกเป็นคางคก”

“เป็นคางคก แล้วยังไง”

“เป็นอย่างอื่นไม่ได้หรอก”

“เป็นงู หรือเป็นจระเข้ดีล่ะ”

“ฉันยังชอบมากกว่า พวกงูน่ารัก ตัวก็ลื่นดีด้วย ส่วน พวกจระเข้ก็ว่ายน้ำพลี๊วไหวจะตาย”

“ขอโทษนะ แต่ฉันเป็นได้แค่คางคกธรรมดา¹ ที่น่าสงสาร และเป็นมิตร เอาล่ะ ถ้าเป็นอย่างนี้แล้วมันทำให้นายรู้สึกไม่ดี ฉันไปก็ได้ ไม่เป็นไร แต่ฉันขอบอกอีกครั้งว่านายจะต้อง เสียตาย”

¹ คางคกที่เป็นที่รู้จักและพบเห็นมากพันธุ์หนึ่งในบราซิล เป็นสัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำ ขนาดใหญ่ อยู่ในวงศ์ Bufonidae ส่งเสียงร้อง ไม่ดังแต่มีลักษณะเฉพาะ มีต่อมพิษที่ไม่ก่อให้เกิดอันตรายเมื่อสัมผัส กับผิวหนัง แต่ทำให้กลิ่นของมันถึงตายได้เมื่อกินเข้าไป

มันน้อยเนื้อต่ำใจจนอีกนิดเดียวจะร้องไห้ออกมาแล้ว
ผมเห็นแล้วก็รู้สึกสะเทือนใจ เพราะผมเป็นคนใจอ่อน เห็นใคร
ร้องไห้หรือเป็นทุกข์ที่ไรผมจะน้ำตาคลอทันที

“ก็ได้ แต่ฉันขอสูดลมหายใจยาว ๆ ก่อนนะ ฉันจะได้
นั่งลงได้ เพราะฉันเริ่มจะคุ้นกับนายแล้ว”

สิ่งต่าง ๆ เริ่มผ่อนคลายแล้ว อาจเป็นเพราะดวงตา
เขื่อง ๆ เปล่งประกาย หรือท่าทางสงบเสถียรของร่างกาย
อันตลกขบขันของมันก็เป็นได้ ผมลองพูดประโยคที่ฟังดู
เป็นมิตรออกมา แม้ว่าจะค่อนข้างตะกุกตะกัก อะไรบางอย่าง
บอกกับผมให้ใช้คำแทนตัวเองว่า “คุณ”

“คุณชื่ออะไรครับ”

เขายิ้ม เขาชอบคำเรียกนั้นอย่างเห็นได้ชัด การได้พบ
เจอคางคกพูดได้ไม่ใช่เหตุบังเอิญ การเรียกไปแบบนี้บ่งบอก
ความนับถือจากผมเป็นนัย ๆ

เขาเกาศีรษะแล้วตอบว่า

“อาเดา”

“อาเดา แล้วอะไรอีก”

“อาเดาเฉย ๆ เลย”

ผมแพ้ความใจอ่อนของตัวเองอีกครั้ง ผมเป็นบ้าอะไร
ทำไมจะต้องตื้นตันใจกับอีแค่คางคกตัวเดียว

“คุณไม่อย่างใช้นามสกุลของผมหรอกครับ ผม
ไม่รังเกียจหรอก ฟังเพราะดีนะครับ อาเดา เดอ วาสคอน-
เซลอส”

“ขอบใจเพื่อน ฉันจะมาอยู่กับนาย ยังไงเสียฉันก็ได้
ใช้นามสกุลร่วมกับนายทางอ้อม”

นี่ผมหลุดไปหรือเปล่า จะมาอยู่กับผม พระเจ้าช่วย
พระแม่แห่งมังกรบัส ถ้าแม่บุญธรรมของผมมาเห็นเขาอยู่
ในห้องนอนของผม เธอคงจะร้องลั่นไปถึงหาดปงตาเนกรา
แล้วก็เรียกก็เขารายให้เอาไม้กวาดมาเช็ดอาเดาลงบนได้ไป
เท่านั้นยังไม่พออีเขายังจะจับขาลึก ๆ ของอาเดาแล้วเหวี่ยง
ออกไปที่ราวกันทางของย่านเปโตรโปลิส

“ฉันรู้หมดนะว่านายคิดอะไรอยู่ ไม่มีอันตรายนั้นหรอก”

“ค่อยยังชั่ว” ผมถอนหายใจด้วยความโล่งอก

“แล้วนายล่ะ ฉันควรจะเรียกนายว่าอะไร เซเซ่หรือ”

“ขออภัยล่ะ จะไม่มีเซเซ่คนเดิมอีกแล้ว เด็กผู้ชาย
ข้างถนนตัวกะเบี๊ยก จีเง่า...ทุกวันนี้ฉันเปลี่ยนไปมาก ฉันเป็น
เด็กที่ได้รับการอบรม เป็นเด็กเรียบร้อยแล้ว...”

“เศร้าหมอง ที่ล้ำค่าคือเศร้าหมอง นายอาจจะเป็น
เด็กที่เศร้าสร้อยที่สุดในโลกด้วยซ้ำไหม”

“ฉันรู้”

“นายอยากที่จะกลับไปเป็นเซเซ่ไหม”

“ชีวิตนี้ไม่มีอะไรย้อนกลับไปได้หรอก ใจหนึ่งฉัน
ก็อยากนะ แต่อีกใจก็ไม่อยาก เพราะเรื่องโดนเพี้ยนบ่อย ๆ
กับเรื่องไม่มีอะไรจะกินนั้นแหละ...”

ความเจ็บปวดที่ติดตรึงแต่ก่อนเก่าจะหวนกลับมา กลับ
ไปเป็นเซเซ่ ไปเป็นเจ้าของต้นส้มแสนรัก ไปสูญเสียโปรตุเก้
อีกครั้งนะหรือ...

“บอกมาตามตรง นายไม่อยากจริงๆหรือ ตอนนั้น
นายมีสิ่งหนึ่งที่นายไม่รู้สึกมาลึกลับแล้วนะ สิ่งเล็กๆ แต่
ดีมาก ๆ ความอ่อนโยนยังงี้ล่ะ”

ผมพยักหน้าหงอยๆ

“ไม่ได้หายไปทั้งหมดหรอก นายยังมีความอ่อนโยนต่อสิ่งต่าง ๆ ไม่อย่างนั้นนายจะไม่มานั่งพูดอยู่กับฉันหรอก”

เขาเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงจริงจังอย่างยิ่ง

“ฟังนะ เซเซ ฉันมาที่นี่เพื่อการนี้ ฉันมาช่วยนาย ช่วยนายให้ปกป้องตัวเองจากทุกเรื่องในชีวิต นายจะได้ไม่ทุกข์จนเกินไปจากการอยู่คนเดียว...และการเรียนเปียโน”

อาเดรียได้เอ่ยอย่างไรว่าผมกำลังเรียนเปียโน และรู้ว่าเป็นความทรนानแสนสาหัสในชีวิตของผม

“ฉันรู้ทุกอย่าง เซเซ ฉันจึงได้มายังไงละ ฉันจะอาศัยอยู่ในหัวใจของนาย จะคอยปกป้องนาย นายไม่เชื่อฉันเหรอ”

“เชื่อดี ครั้งหนึ่งฉันเคยมีนกตัวเล็กๆ อยู่ในอก มันฮัมเพลงเพราะๆ ไปกับฉันเสมอ”

“ไหน อยู่ไหนล่ะ”

“มันบินไปแล้ว มันไปเสียแล้ว”

“อย่างนี้ก็หมายความว่านายยังมีที่ว่างให้ฉันพักพิงหนึ่งที่ใช่ไหม”

ผมไม่รู้ว่าผมจะคิดอย่างไรดี ผมยืนยันไม่ได้ว่าผมกำลังฝันอยู่หรือกำลังประสพกับเรื่องไร้สาระอยู่ ผมเป็นคนผอมแห้ง แกมหน้าอกก็แบนเรียบ ซึ่งตรงข้างในดังกรอบแกรบ ในนั้นจะมีที่พอสำหรับคางคกตัวอ้วนใหญ่ขนาดนั้นได้อย่างไรแล้วเขาก็ล่วงรู้ความคิดของผมอีกตามเคย

“ในหัวใจของนาย ฉันจะเหลือตัวนิดเดียว นายจะไม่รู้สึกเลย”

พอเห็นผมลังเล เขาก็อธิบายเพิ่มเติมอีก

“เซเซ่ ถ้านายรับฉันให้อยู่กับนาย ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะ
ง่ายขึ้น ฉันต้องการจะสอนนายให้รู้จักชีวิตใหม่ จะปกป้องนาย
จากทุกสิ่งทุกอย่างที่เลวร้าย จะค่อยๆ ลบเลือนร่องรอย
แห่งความเศร้าหมองที่ตามติดนายมาตลอด นายจะได้ค้นพบว่า
ถึงจะอยู่ตัวคนเดียว นายก็ไม่ทุกข์อะไรมากมาย”

“จำเป็นต้องทำขนาดนั้นเลยเหรอ”

“จำเป็นสิ เพื่อที่ในชีวิตนี้นายจะไม่ใช่คนที่โดดเดี่ยว
มากยิ่งงี้ละ เมื่อฉันมาอาศัยในหัวใจของนาย มุมมองใหม่ๆ
ก็จะเปิด นายจะสังเกตเห็นการกลายร่างในชีวิตของนายทันที”

“การกลายร่างคืออะไร”

“การเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาการยิ่งงี้ละ”

“อ้อ”

ที่แน่ๆ ผมรู้อีกเช่นกันว่าผมหายกลัวและเลิกรังเกียจ
คางคกภูรูแล้ว รู้สึกเหมือนเราเป็นเพื่อนกันมาสองร้อยกว่าปี
แล้วด้วยซ้ำ

“แล้วถ้าฉันรับล่ะ”

“นายจะรับ”

“ฉันจะต้องทำอะไรบ้าง”

“นายไม่ต้องทำอะไรเลย ฉันสิที่ต้องทำ เพื่อที่จะแทรก
เข้าไปในอก นายแค่ต้องมีความกล้าให้มากพอ และตัดสินใจ
อนุญาตให้แน่แน”

ผมชนลุกไปหึ่งตัวรวกับเท้าโดนไฟชอร์ต

“ทางปากเหรอ”

“ไม่ใช่ เจ้าทึม ทางนั้นเข้าไม่ได้”

“แล้วจะเข้ายังไง”

“นายหลับตา ส่วนฉันก็จะนอนราบบนอกของนาย แล้วค่อยๆ แทรกเข้าไป...”

“ฉันจะไม่เจ็บใช่ไหม”

“ไม่เจ็บเลย ฉันจะร่ายมนตร์ให้นายง่วงจนไม่รู้จะง่วงยังไง”

ผมกำลังต่อสู้กับความกลัวของตัวเอง ผิวกายของผมรับรู้ได้ถึงท้องเหนียวเย็นเฉียบของเขา อาเดอล่องรู้ความคิดของผมอีก

“ส่งมือมา”

ผมทำตาม เหยื่อออกเย็นเฉียบ

“นายจะได้รู้ว่ามือของฉันก็นุ่มเหมือนกัน”

ปาฏิหาริย์กำลังเกิดขึ้น มือของคางคกถูกรูได้ขยายใหญ่เท่ามือของผม เกิดความร้อนที่เป็นมิตรและอบอุ่น

“เห็นรึยัง”

ผมเอานิ้วสำรวจตรวจตราฝ่ามือของเขา รู้สึกงุนงง

“คุณเรียนเปียโนด้วยเหรอครับ”

เขาหัวเราะซ้ำ

“ทำไมเหรอ”

“ก็มีมือคุณไม่มีรอยด้านเลย ผมก็เหมือนกัน ผมชอบปีนต้นไม้ แต่ทำนิ้วเจ็บไม่ได้ หักข้อนิ้วก็ยังไม่ได้เลยครับ ห้ามหมดทุกอย่าง การเรียนเปียโนจะได้ไม่เสีย”

ผมถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย

“เห็นรึยัง นายจำเป็นต้องมีฉัน”

“แล้ววันหนึ่งผมจะได้เลิกเรียนเปียโนไหมครับ”

“นายเกลียดดนตรีมากขนาดนั้นเลยเหรอ”

“ไม่ใช่ว่าผมไม่ชอบนะครับ สิ่งที่ผมไม่ชอบคือวัน ๆ อยู่แต่กับเบ็น ผีก็ข่มไม่จบไม่สิ้น เลื่อนระดับกันตลอดเวลา”

ตอนนี้ผมก็อะไรก็อย่างหนึ่ง

“คุณอาเตา คุณรู้ไหม ผมออกจะชอบเล่นบันไดเสียง โครมาติกเสียด้วยซ้ำ”

“ผมรู้ครับ คุณเซเซ”

ตอนนั้นผมรู้ว่าความสนิทสนมของเราห้ามไม่ให้ผม เรียกเขาว่าคุณ...

เราหัวเราะออกมาพร้อมกัน

“นายจะช่วยฉันให้เลิกเรียนเปียโนได้ไหม”

“เซเซ เรื่องนี้ฉันยืนยันไม่ได้หรอกนะ บางทีฉันอาจจะ พอลาหนีทางไม่ให้นายทรมานมากอีกต่อไป”

“ก็ยิ่งดี”

เขามองขึ้นมาด้วยสายตาเร่ไร้อารมณ์ ดุณาฬิกา ข้อมือเหมือนจะเตือนว่าเวลากำลังผ่านไป

ผมไม่รีรออีกต่อไป แค่เขาไม่กวนใจผมเรื่องเปียโน ก็ทำให้ผมตัดสินใจไปล่วงหน้าแล้ว

“ฉันต้องทำอะไรบ้าง”

“ถลกเสื้อ ไม่ต้องกลัว”

“ฉันไม่กลัว”

“ที่นั่นนายต้องช่วยฉัน หย่อนชายผ้าคลุมเตียงลงบนพื้น แล้วดึงฉันขึ้นไป”

เรียบร้อย ตอนนี้อาเตาอยู่แนบชิดกับผมแล้ว เมื่อใกล้ แสงไฟ ดวงตาของเขาเป็นสีของท้องฟ้ายามมีสีฟ้าเข้ม ผม ไม่มองว่าเขาอัปลักษณ์อีกแล้ว

“บอกฉันมาตามตรงนะ จะเจ็บไหม”
“ไม่เจ็บเลย”
“นายจะไม่กินหัวใจของฉันใช่ไหม”
“ฉันจะกิน แต่เป็นการกินที่อ่อนโยนเหมือนกับการเคี้ยว
ก้อนเมฆ”
“แล้วถ้าวันหนึ่งพ่อของฉันหายเอกซเรย์ให้ฉันล่ะ”
“จะไม่มีใครรู้ เพราะเมื่อเวลาผ่านไป ตัวฉันจะกลายเป็น
รูปหัวใจเหมือนกับที่นายเคยมีก่อนหน้านี้”
“ฉันอยากเห็นทุกชั้นตอน”
“นายไม่ยากนอนหรอก”
“ไม่ละ ฉันจะพียงผนังห้องและจะนอนตะแคงดู”
“ถ้าอย่างนั้น ฉันจะทำให้หูของนายได้ยินบทเพลง
เพราะๆ ลึกซึ้งก็แล้วกัน”
“ฉันเลือกได้ไหม”
“ได้สิ”
“ฉันอยากฟัง *เซเรนาตา*² ของชูแบร์ต และ *เรเวอร์รี่*³
ของชูมาน”
“บทเพลงบรรเลงเปียโนใช่ไหม”
“ใช่”

² *Serenata* บทเพลงบรรเลง ประพันธ์โดยฟรันทซ์ ชูแบร์ต มีชีวิตอยู่ระหว่างปี 1797 - 1828 เป็นคีตกวีชาวออสเตรียผู้ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้บุกเบิกการก้าวผ่านจากยุคคลาสสิกไปยังยุคโรแมนติก

³ *Reverie* บทเพลงบรรเลง ประพันธ์โรแบร์ต ชูมาน มีชีวิตอยู่ระหว่างปี 1810 - 1856 เป็นคีตกวีชาวเยอรมัน บุคคลสำคัญของยุคโรแมนติก

อาเดาลูปศีรษะของผมแล้วยิ้ม

“เซเซ่ เซเซ่ ยอมรับเถอะว่านายไม่ได้เกลียดเปียโนมากขนาดนั้น”

“บางครั้งฉันก็ว่ามันเพราะดินะ”

“เริ่มได้รึยัง”

“ได้เลย”

ดนตรีบรรเลงเพราะพริ้งดั่งขึ้น อาเดานอนราบลงบนหน้าอกของผม ทุกอย่างอ่อนนุ่มราวกับสายลม

“เดียวเจอกัน”

ผมเห็นเขาเอাপากแนบกับหน้าอกของผมแล้วเริ่มแทรกเข้าไป อาเดาไม่ได้โกหก ไม่เจ็บอะไรเลย ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว อีกนิดเดียวก็เห็นแค่เท้าเล็กๆ ของเขาหายไป ในเนื้อของผม ผมเอามือลูบแต่บริเวณนั้นเนียนเรียบไปหมดระหว่างนั้นหัวใจของผมเต้นเป็นจังหวะอย่างใจจดใจจ่อ ผมรออยู่ครู่หนึ่งแล้วก็อดรอนทนไม่ไหว

“อาเดา นายอยู่ในนั้นใช่ไหม”

ตอนนี้ได้ยินเสียงเบาว่าเก่า

“ฉันอยู่ที่นี่ เซเซ่”

“นายกินหัวใจของฉันแล้วรึยัง”

“กำลังกินอยู่ ยังเต็มปาก ฉันพูดไม่ถนัด คอยสักครู่”

ผมเชื่อฟัง นับนิ้วไปพลาง จากนั้นจะต้องวิเศษมาก ไม่มีใครรู้ว่าหัวใจของผมจะไม่ปกติเหมือนคนทั่วไปอีกแล้ว เพราะมีคางคกถูรูที่แสนดี

“เสร็จแล้วรึยัง”

“เรียบร้อย อร่อยทีเดียว ที่นี้นายต้องเข้านอน แล้ว

พรุ่งนี้ก็เป็นวันใหม่”

ผมบิดขี้เกียจอย่างสุขสันต์ ดึงผ้าห่มขึ้นมาให้ความอบอุ่น แก่น้ำอกและกระดูกของผมที่กำลังเต้นอยู่อย่างช้าๆ และไม่หวั่นต่ออะไรเลย

อะไรอย่างหนึ่งทำให้ผมผุดลุกขึ้นนั่ง

“อะไรอีก เชเช่”

“ก็นายลืมปิดไฟ ไฟอีกอย่าง”

“ฉันจะสอนให้ นายอดลมเต็มสองกระพุ้งแก้มนะ แล้วก็เป่าออก”

ผมทำตาม แล้วทุกสิ่งในห้องก็กลับมาดำมืดเหมือนเดิม ความว่างค่อยๆ ปิดเปลือกตาของผมอย่างหนักอึ้ง แต่ว่าผมกลับยิ้ม

“อาเดา นายหลับแล้วรึยัง”

“ยัง ทำไมเหรือ”

“ขอบใจสำหรับทุกอย่างนะ นายจะเรียกฉันว่าเชเช่ตลอดไปก็ได้นะ แม้ว่าวันหนึ่งฉันจะโตเป็นผู้ใหญ่แล้วก็ตามเถอะ นายเรียกได้นะ ฉันชอบ ตกลงไหม”

คำตอบแว่วมาจากดินแดนไกลแสนไกลจนแทบจะไม่ได้ยิน

“นอนเสียเถิดเด็กน้อย นอนเสียนะ เพราะวัยเด็กเป็นช่วงที่งดงามนัก”

ปก กุช พาชอกล์

ดาดาดามาเคาะประตูห้องนอนของผม แต่เนื่องจากผมไม่ตอบ เธอจึงแหงนหน้ามองด้านๆ ของเธอ แล้วเปิดเข้ามา ตอนแรกเธอตกใจเมื่อได้ยินเสียงผมคราง แต่ก็ไม่ได้ใส่ใจ

“เร็วเข้าคุณ ได้เวลาไปโรงเรียนแล้ว จะมัวนอนอยู่อย่างนี้ไม่ได้หรอก”

เนื่องจากผมครางไม่หยุด เธอจึงเดินเข้ามาใกล้เตียง แล้วก็แปลกใจที่เห็นผมอ่อนเปลี้ยเพลียแรง ผมไม่ใช่เด็กขี้เกียจมาแต่ไหนแต่ไร ถ้าถึงเวลาลุกจากที่นอน ผมมักจะลุกพรวดทันที

ดาดาดาเข้ามาชิดเตียงผมอีก แล้วก็ตกอกตกใจที่ผมลืมตาไม่ขึ้น เธอเอามืออังหน้าผากของผมทันทีแล้วพึมพำด้วยน้ำเสียงวิตกกังวล

“คุณพระช่วย นักบุญฟรังซิสแห่งกานิงแดของลูกเจ้าหนูตัวร้อนนี่เลย”

เธอจับชายเสื้อผมลง ดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมตัวให้ แล้ว
รีบออกไปขอความช่วยเหลือ

ผมรู้สึกง่วงจนลืมตาไม่ขึ้นอีกแล้ว อ่อนเพลียเสียจน
ยกแขนไม่ขึ้น

แม่บ่นกระปอดกระแปดมาจากห้องโถง

“คงจะหาเรื่องอีกนั่นแหละ กำลังหาเหตุไม่ไปโรงเรียน
และไม่เรียนเปียโนวันนี้”

แต่พอแม่เอามืออังหน้าผากของผม แม่ก็เปลี่ยน
ความคิด ไปโทษโน่นโทษนี่แทนทันที ก็ต่อมทอนซิล¹ นั้นแหละ
นอนแฉะหน้าต่าง เจออากาศเย็นตอนใกล้รุ่งเช้าก็จับไข้เอา
นะสิ จะอะไรเสียอีก

ดาดาตาทำอะไรไม่ถูกแล้วตอนนี้ เธอเข้าข้างผม

“โอ เจ้าจ้อยไม่สบายเสียแล้ว แต่ไหนแต่ไรก็นิ่งเงียบ
ไม่พูดไม่จา เราขอบคุณหมอกลับมาจากมิสซากันนะ”

พอกลับมาจากมิสซา พ่อก็ไม่รีรอ

“ก็ปอดบวมนั่นแหละ จะอะไร”

พอถึงตอนนี้ก็โกลาหลกันใหญ่ ร้านยา ฉีดยา ยาเม็ด...

“ถ้าไม่ดีขึ้น เราต้องใช้ถ้วยดูด²”

¹เนื้อเยื่อในลำคอบริเวณทางเข้าช่องคอ ทำหน้าที่สกัดกั้น
เชื้อโรคเป็นด่านแรก การลอกต่อมทอนซิลออกเมื่อเกิดการอักเสบ
ถือเป็นเรื่องปกติจนถึงยุคหนึ่ง แต่ทุกวันนี้มีข้อจำกัด มักผ่าตัดเฉพาะ
กรณีที่เป็นการอักเสบเรื้อรัง

²วัตถุที่มักเป็นรูปกรวย สำหรับดูดอากาศขึ้นมาตามกรวย
ในอดีตใช้ในการรักษาหลายอาการ ปัจจุบันยังคงปรากฏการใช้โดยแพทย์
ทางเลือก

ผมตอบไปโดยไม่ค่อยมีเรี่ยวแรงสักเท่าไร

“ไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้นครับ เดี่ยวก็หาย”

“รู้ได้ยังไงว่าหาย หายนะ หายแน่”

“ไม่ใช่ปอดบวมหรือหอบครับ”

พ่อเอามือลูบศีรษะผม

“แล้วนี่อีก พวกเราวันๆ อยู่แต่กับตำรา แล้วเด็กโง่
ที่ไหนก็ไม่รู้มาสอนหนังสือพระสังฆราชเนี่ยนะ”

ผมสยongเจ้าตัวคู่นั้น

“ตัวคู่นี้เป็นยังไงหรือครับ”

“ของง่าย ๆ เอาไว้ดูตลกละก็ สิ่งที่เขาไปประคายนเลือด
ของเจ้า เอาเถอะน่า เจ้าไม่รู้เรื่องหรือ”

“ทำยังไงหรือครับ”

“กำลังทำอยู่นี่ไง อย่าซักมากเดี๋ยวก็แย่งหรือ”

เขารู้สึกสงสารผมขึ้นมา จึงอธิบายต่ออย่างใจเย็นลง

“ง่ายนิดเดียว เราก็วางมันไว้เหนือหน้าอกกับเหนือบ่า
จะใช้ถ้วยกาแฟดำก็ได้ แต่ไม่ต้องกลัวเพราะมันไม่เจ็บ”

จะมีอะไรบางอย่างที่มันเข้าไปในตัวผม จะเป็นอันตราย
ต่อกระดูกไหมนะ อาเดาน่าจะได้ยินทุกอย่างแล้ว คงกำลังกลัว
จนตัวสั่นด้วยแน่ๆ

“แล้วเข็มฉีดยา³ นั้นที่ต็มเป็นชั่วโมงๆ ละครับ”

พ่อไวยวายแล้วเข็มฉีดยาก็มาถึงมือพร้อมกับยาบรรจ
อยู่ข้างใน พ่อออกคำสั่งทันทีทันใด

³ในสมัยนั้นมีลักษณะเป็นหลอดแก้วที่ต็มในน้ำเดือด หลังจาก
การฉีดยาแล้วนำกลับมาใช้ซ้ำได้ แต่ปัจจุบันเข็มฉีดยาจะใช้แล้วทิ้ง

“หายกัน”

ผมหายกัน เสียงไววายดังขึ้นอีก

“เจ้าเด็กนี่เนื้อก็ไม่มี”

แม่เอ็ดพ่อ

“คุณก็เลิกหงุดหงิดเสียที เพิ่งกลับจากมิสซากับ
สารภาพบาปมาแท้ๆ”

ผมอยากจะหัวเราะ เพราะพ่อเป็นอย่างนั้นจริงๆ
หงุดหงิดกับทุกเรื่อง แต่แป๊บเดียวก็หาย แต่แทนที่ผมจะ
หัวเราะออกมา ผมกลับแหกปากลั่นดังไปถึงต้นมะพร้าว
ละแวกบ้าน

“เอาล่ะๆ หายแล้ว เจ็บจริงๆ นะแหละ แต่ถ้าบอก
ก่อนว่าเจ็บจะแยกว่านี้”

กลืนอีเทอร์⁴ที่กำลังνωดสะโปกผมอยู่ทำให้ผมรู้สึก
วิงเวียนเล็กน้อย

ตอนนี้พ่อนั่งลงที่ขอบเตียงและมองดูผม นานๆ ที่
เขาจะใส่ใจผม นานๆ ที่ผมจะได้มองดูผิวอมชมพูของพ่อ
ได้มองดูเข่าเพิ่มสีออกน้ำเงิน ได้เห็นดวงตาเล็กๆ สีออก
ดำๆ ของพ่อ

ผมคว้ามือพ่อ แต่แปลกใจที่พ่อไม่ดึงมือกลับ

“ไม่ใช่ปอดบวมหรอกครับ”

“ถ้าไม่ใช่แล้วอะไรล่ะ”

“คางคกถูรูฐูกินหัวใจของผมครับ ผมเลยเป็นอย่างนี้”
พ่อตาโต เอามืออังหน้าผากผมอีกครั้ง

⁴ในสมัยนั้นคือตัวยาสที่ใช้เป็นยาชาเพื่อลดหรือขจัดอาการปวด

“เพื่ออีกแล้ว”

เสียงเล็กแหลมและเบามากกระซิบบอกผม อาเดานั่นเอง

“เจ้าทิม นายไม่เห็นหรือไงว่าพวกผู้ใหญ่ไม่รู้เรื่องอะไรสักอย่าง ถึงนายจะพูดความจริงที่สำคัญแค่ไหนก็เปล่าประโยชน์”

“อาเดา ฉันขอโทษ”

พองุนง

“ขอโทษอะไร”

“ไม่มีอะไรครับ ไม่มีอะไรจริง ๆ ผมคงจะผันไปนะครับ”

“เจ้าเวียนศิริษะอยู่นะลิ เอาแต่พูดว่าคางคกถูกรุกกลืนหัวใจของตัวเองเข้าไป และเรียกพ่อว่าอาเดา”

พ่อจะลุกขึ้น ผมแทบไม่มีแรงคว้ามือของเขามาแนบกับฝ่ามือ

“ผมจะตายไหมครับ”

“เหลวไหล เดี่ยวก็หาย ตอนเที่ยงถ้ายังไม่ดีขึ้น ตอนนั้นแหละพ่อจะใช้ตัวดูด”

“แล้วโรงเรียนล่ะครับ”

“ห้ามขยับตัว ต้องอยู่นิ่ง ๆ ไม่ต้องไปโรงเรียน เปียนโนก็ไม่ต้องเรียน จนกว่าจะหาย อย่างน้อยก็หนึ่งอาทิตย์”

เขาออกไป ผมจึงต้องอยู่คนเดียว ไม่ใช่สิ เพราะอาเดาส่งสัญญาณการมีตัวตนของมัน

“เซเซ่ ๆ นายต้องระวังให้มากกว่านี้ นายจะเล่าความลับของเราให้ใครฟังไม่ได้เป็นอันขาด”

“ฉันไม่เล่าหรอก ฉันแค่พยายามจะบอกเพราะกลัวว่า
ตัวคุณจะทำให้หายเป็นอันตราย”

“ฉันเข้าใจ แต่ต่อให้ระวังยังไงก็ยังน้อยไปอยู่ดี”

ผมรู้สึกง่วงอีกแล้ว มีคนเอากาแฟใส่นมมาให้ แต่ผม
ดื่มด้วยความรู้สึกพะอืดพะอมไปหมด อยู่หนึ่ง ๆ เสมือนว่า
ไม่มีอะไรเกิดขึ้นจะดีกว่า

“อาเดา”

“มืออะไรอีก อย่าเอาแต่เรียกสุมสี่สุมห้าสิ นายก็ได้ยิน
ที่พ่อพูดชัดแล้วนี่ นายต้องพักผ่อนเพื่อให้ดีขึ้น อย่าลืมนะ
ว่าเราจะเริ่มต้นชีวิตใหม่ด้วยกัน”

“ฉันแค่อยากจะทำอะไรอย่างหนึ่ง มีคนหนึ่งที่ผม
จะต้องเล่าให้ฟัง นายจะต้องชอบท่านมาก ๆ คือบราเทอร์
เฟลชียานูที่โรงเรียน ท่านเป็นคนใจดีและเป็นมิตรมาก”

“แล้วท่านจะเข้าใจเธอ”

“แน่นอน ท่านเข้าใจทุกอย่างที่ผมทำ”

“แล้วค่อยว่ากัน แต่ตอนนี้นายเจ็บได้แล้ว”

“อีกนิดนะ เรานัดแนะพูดกันโดยไม่พูดกันได้เลย”

“ในความคิดใช่ไหม”

“ใช่ อย่างนั้นเราก็จะไม่เห็น้อยและจะไม่มีใครรู้ด้วย”

“ก็อาจจะเป็นอีกวิธีหนึ่งนะ ถ้าอย่างนั้นนายลองคิดอะไร
สักอย่างสิ ดูว่าจะได้ผลไหม”

ผมคิดในใจว่า อาทิตย์นี้ผมไม่ต้องไปโรงเรียนและ
ไม่ต้องเรียนเปียโน

อาเดาหัวเราะขบขันเสียจนอกกระเพื่อม เขาตอบผม
กลับมาทันทีในความคิดว่า

“เจ้าบ๊อง กลับได้แล้ว”

ผมปิดตาด้วยความพึงพอใจ มิตรภาพของเราพัฒนา
ทุก ๆ ด้าน ผมได้พบเพื่อน ได้พักหนึ่งอาทิตย์ และผมอยากรู้
แล้วเหลือเกินว่าชีวิตของผมจะดีขึ้นอย่างไร

...

ผมเดินเข้าโรงเรียน เดินขึ้นบันไดเล็กอย่างเด็ดเดี่ยว ผม
หายป่วยแล้ว ผมอยากจะทำให้อาเดาเห็นมุมทุกมุมที่ผมแวะเวียน
ในชีวิต

“นายเห็นไหม อาเดา เดี่ยวนายก็จะได้รับจุกบราเทอร์
เฟลีสชียานูแล้ว”

ผมเข้าไปในห้องผู้อำนวยการ สะพายกระเป๋าหนังสือ
เข้าไปด้วย จะว่าไปแล้วก็หนักมากสำหรับเด็กตัวขนาดเท่าผม
และผมมกะห่องอย่างผม

หลังโต๊ะทำงานตัวสูง ผมเห็นศีรษะแดง ๆ ของบราเทอร์
เฟลีสชียานู แน่นนอนว่าท่านกำลังก้มหน้าและกำลังเขียนหนังสือ
ท่านเขียนอยู่ตลอดเวลา เพราะว่าท่านเป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการ
ท่านมีชีวิตอยู่กับการเขียน

ผมไปยืนอยู่ข้าง ๆ ท่าน รอให้ท่านสังเกตเห็นผมเอง
แต่เนื่องจากท่านซุกซน ผมจึงรอไม่ไหว

“ปอล ลุย ฟายอลล์ ครับ”

ท่านสะดุ้งโหยงราวกับถูกกระแสไฟชอร์ต โยนแว่น
สายตาลงบนโต๊ะทันที แต่ใบหน้าเป็นประกายราวกับดวงอาทิตย์
มหิมา

“อูฮู”

ผมคิดถึงคำเรียกที่ท่านใช้กับผม ซุซ ผมไม่รู้ว่
หมายถึงอะไร ผมไม่เคยถามความหมาย คงเป็นชื่อที่แต่งขึ้น
เป็นอะไรที่เปี่ยมไปด้วยความอ่อนโยนที่บราเทอร์เฟลลียานุ
สรรค์สร้างขึ้นสำหรับผม มีท่านเพียงคนเดียวที่เรียกผม
ด้วยชื่อนี้

“เป็นไง กลับมาแล้วเหรอ ซุซ”

“ครับ ผมกลับมาแล้ว ผมทนอยู่บ้านไม่ไหวแล้วครับ”

ผมมีความสุขที่ได้อยู่กับคนที่จะไม่มีความหมาย
หรือยอมให้ใครรังแกผม บราเทอร์เป็นคนแรกที่มองเห็น
ความโดดเดี่ยวในจิตวิญญาณของผม ความเศร้าหมองของ
เด็กคนหนึ่งที่ไม่มีความเข้าใจ เด็กที่ดวงตาฉายแววแต่ความ
ระทมและอาการใจลอย ท่านรู้เรื่องราวการต่อสู้ดิ้นรนของ
เด็กอายุสิบขวบ ความเป็นมาของเด็กชายฐานะยากจน
ที่ถูกยกให้พ่อทูนหัวผู้มีฐานะแต่ไม่มีลูกชายไปเลี้ยงเป็น
ลูกบุญธรรม การเปลี่ยนแปลงกะทันหันจากเด็กข้างถนน
ที่อยู่กับแสงตะวัน กับความมีอิสระ และเรื่องซุกซนทั้ง
หลายแหล่ แล้วมาถูกจองจำไว้กับสายใยของครอบครัวใหม่
หลงทาง ถูกปล่อยปละละเลย และถูกลืมจนยากจะเยียวยา
แก้ไข ก็ครั้งที่หนแล้วที่ฟายอลส์สนใจปัญหาเล็กๆ น้อยๆ
ของผม ก็ครั้งที่หนแล้วที่ท่านซบหน้าตาให้ผม ปลอบประโลม
ผม และบอกให้ผมรู้ว่าเป็นไปไม่ได้ที่ผมจะกลับไปที่บ้าน
อันไกลแสนไกลสายนั้น ไปยังซานเมืองห่างไกล ใช่ ท่าน
เป็นคนแรกที่มองเห็นตัวตนของผมและปกป้องผม จะมี
ก็แต่บราเทอร์ท่านอื่นๆ ที่รู้ว่าท่านมีชื่อเต็มว่าปอล ลุย
ฟายอลส์ ผมรู้ความลับ ผมเรียกท่านว่าฟายอลส์และใช้

คำเรียกว่า “คุณ” เวลาเราอยู่กันสองคน ต่อหน้าเด็กคนอื่นๆ
ท่านจะกลับมาเป็นบราเทอร์เฟลชีชยานูและ“ท่าน”เหมือนเดิม

“เล่ามาให้หมด เธอชอบลงนะ ชูช”

ท่านยิ้ม แต่ก่อนที่ผมจะเล่า ท่านนี่อะไรออกอย่าง
หนึ่ง

“ฉันโทรไปที่บ้าน ถามไถ่อาการของเธอตลอด รู้ไหม”
ผมพยักหน้า

“ฉันเป็นห่วงเธอหน่อย แต่ตอนนี้เธอหายดีแล้วนะ
ฉันได้กำชับร้านอาหารสำหรับบราเทอร์ไว้ ว่าช่วงเวลาพัก
ตอนบ่ายสองโมง หลังจากชั่วโมงศาสนา เธอจะมารับประทานอาหาร
ขนมที่ฉันเก็บไว้ให้ทุกวัน เธอแค่ไปหาแมนูเอล ฉันบอกเขา
ไว้แล้ว”

“ขอบคุณครับ”

ท่านดูนาฬิกาข้อมือและเห็นว่ายังมีเวลา

“มีเวลาครับฟายอลล์ ผมมาเร็ว มารถพ่อ พ่อไป
ส่งยาที่โรงพยาบาลประสาทครับ”

“ไหนเล่ามาซิ”

ผมไม่อยากจะเล่าเรื่องอาการป่วยของผม อาการ
เจ็บไข้ผ่านไปแล้ว ฟังไปก็เท่านั้น ทว่าใจความข้อใหญ่คือ
การมีตัวตนของอาเดา แต่ผมไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไร

“คุณสัญญาได้ไหมครับว่าจะไม่หัวเราะเยาะผม และ
ไม่คิดว่าผมเป็นคนบ้า...”

ฟายอลล์ทำท่ารอฟังอย่างตั้งอกตั้งใจมาก ผมเล่า
ทุกอย่างให้ท่านฟัง แล้วมองลึกลงไปในตัวดวงตาของท่าน
เกรงจะเห็นร่องรอยของความเคลือบแคลงสงสัยหรือการ

หัวเราะเยาะ แต่ไม่มีอะไรในดวงตาอ่อนโยนสีน้ำตาลที่แสดงออก
เช่นนั้น ผมจึงค่อยคลายใจ

“ซุซ ถ้าเช่นนั้นเธอก็มีคางคกถูกรูเป็นรูปหัวใจนะสิ”

ผมตกใจไปครู่หนึ่ง จนถึงตอนนั้นผมก็ไม่เคยคิด
มาก่อนว่าหัวใจของผมเป็นรูปคางคกหรือในทางกลับกัน

“ก็คงจะอย่างนั้นครับ ก็ดีสิครับ เขาคงจะช่วยผม
ได้มาก”

แต่ผมจะยังไม่บอกตอนนี้หรือกว่าคางคกชื่ออาเดา
อาเดาอาจจะไม่ชอบ

“แล้วคุณเชื่อไหมครับ ฟายอลล์”

“เชื่อดี ในชีวิตคนเราเชื่ออะไรได้เยอะแยะมากมาย
การรอคอยช่วงเวลาที่ดีในหัวใจเป็นเรื่องที่ดีเสมอ”

ผมรู้ว่าฟายอลล์น่าจะงุนงงอยู่พอสมควร แต่ท่าน
ไม่อยากทำให้ผมเสียใจ แล้วจู่ๆ ผมก็คิดเหตุผลบ้าๆ ขึ้นมา
ในหัว

“ผมคิดว่าการที่คนเราจะเชื่อว่ามีคางคกอยู่ในหัวใจ
เป็นเรื่องที่ไม่มากไปหรอกครับ เพราะอย่างน้อยผมก็เห็น
สิ่งที่เกิดขึ้นกับผม แต่บางคนก็ไม่เชื่อเหมือนกันว่าในขนมปัง
มีพระวรกายและพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ของเรา”

ฟายอลล์มองผมด้วยสายตาอ่อนโยนยิ่งขั้นแล้วยิ้ม
ออกมา

“นั่นไง ฉันไม่ได้ไม่เชื่อเรื่องที่เธอเล่ามา เธอเคยบอก
ฉันเองไม่ใช่หรือว่าตอนเธอตัวกะเปี้ยๆ เธอมีนกตัวเล็กๆ
ร้องเพลงอยู่ในอกของเธอ”

“ใช่ครับ ผมเคยเล่าเรื่องนั้น”

“นั่นไง ฉันหวังเพียงว่าเจ้าคางคกของเธอจะสอนทุกสิ่งทุกอย่างที่ดิงามให้เธอ เขาจะทะนุถนอมหัวใจของเธอให้มีความซื่อสัตย์จริงใจอยู่อย่างนี้เสมอ”

ท่านหยุดพูด จ้องมองผมอยู่นานพลางยิ้มไปด้วย หลังจากนั้นท่านก็ดูนาฬิกาข้อมือและพาผมกลับสู่โลกแห่งความจริง

“เกือบจะได้เวลาแล้ว ชูช ระวังจะดั่งแล้ว”

ผมลุกขึ้น ฟายอลล์ยังพูดต่ออีกว่า

“แล้วมาคุยกันใหม่นะ”

ผมค่อยๆ เดินไปที่ประตู หันไปโบกมือลาท่าน ส่วนท่านกำลังยืนหมุนแว่นสายตารอให้ผมหายลับไปตามทางเดินในอาคาร

ผมส่งความคิดไปยังอาเดา

“เป็นไง นายชอบท่านไหม”

“มาก คนคนนี้เป็นเพื่อนในยามยาก”

...

แสงอาทิตย์ส่องสว่างทั่วทางเดิน ผมนั่งห้องทำให้ท้องฟ้าสีครามดูเหมือนถูกตัดออกเป็นแท่งๆ อาเดาจะคิดถึงอิสรภาพก่อนเก่า คิดถึงแสงอาทิตย์ คิดถึงเสียงขับขานของจิ้งหรีด คิดถึงเสียงเจี๊วจำวของเด็กๆ ที่กำลังเล่นว้าว และคิดถึงเสียงลูกช่างหมุนตัวบนถนนข้างใหม่

“ไม่เลยสักนิด”

ผมตกใจและพูดออกไปว่า

“นายนี้ร้ายจริง ๆ ฉันจะคอยดูว่านายจะทนเรียน

แปดชั่วโมงที่นี้กับเรียนเปียโนอีกสามชั่วโมงที่บ้านใหม่”

“เซเซเอ๋ย ทุกคนในโลกนี้ก็มีชะตากรรมของตัวเองกัน
ทั้งนั้น ส่วนฉันก็รู้อยู่แล้วทุกอย่าง”

ตัวอย่าง